

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN 8-50 filleri
PE JUMĂTĂTE AN 1.80 „
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 6-— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ, ABONAMENTUL ȘI SE TRIM
LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRPA-U, 3.
TOATE SCRIBERILE LA V. BERBEČAR, KÖRÖS-BÖKÉNY.

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Cum descoper fulgerile războiului sigilele Apocalipsului.

Călărețul pe calul cel alb. (Apocalips 6, 1—2.) Călăreții apocaliptici în Apocalips 6 au făcut tălcuitorilor bibliiei totdeauna multă spargere de cap și au fost rar bine înțeleși. Temeiul la aceea zace în parte în însăși cartea cea profetică a Noului Testament, pentrucă vorbește cătră noi în multe icoane și parabole. Dară aceasta nu-i din întâmplare, că Domnul are cu aceasta un scop înalt în ochi, asemenea cum să exprimă el despre parabolele sale la Mat. 13, 10—13 către învățăceii săi. De altă parte poate cartea cea din urmă a bibliiei numai în aceea măsură fi înțeleasă, întrucât merge spre împlinirea sa. Scăpărarea fulgerelor și duruirea tunetelor judecăței asupra popoarelor pământului a deschis intratăta vălului istoriei lumii, că noi astăzi multe lucruri mari le putem vedea în cu mult mai mai luminioasă lumină ca la începutul acestui secol.

Intr'un mod de tot deosebit e aceasta cu privință la sigile adevăr. Unul din cele mai întunecoase capitole a apocalipsului cu o lovitură a devenit mai luminos. Cartea cea sigilată a cursului lumii să deschide de

mielul de pe tron, și în aceea măsură cum să deschide un sigil după celalalt, merge conținutul său misterios spre realizarea sa.

Deschiderea celor șapte sigile în cer corespunde celor șapte forme temeinice ale cursului lumii pe pământ. Că sunt șapte sigile, ne arată, că enigma istoriei lumii e sfântă, care este deslegată și condusă dela tronul lui Dumnezeu. Iar ruperea întâiului sigil lățește o lumină de bucurie și un strigăt de învingere preste întregul curs întunecos a lumii și timpului. Aceste raze luminoase strălucesc și prin noaptea războiului și a încercăturii popoarelor. Dupăcum Dumnezeu la început strigă în caosul cel întunecos, sălbatic puternicul său: „Să fie lumină!“ (I. Moisi 1, 3) și aduce din acela minunată creare a cerului și a pământului la iveală, așa va schimba Iisus pe tron, căruia „i-s-a dat toată puterea în cer și pe pământ“, toată noaptea și strimtorarea timpului nostru în pură lumină și mărire.

Cu acest capitol să începe un punct nou de întoarcere a apocalipsului, după cum fu arătat lui Ioan după al 4-lea capitol pentru viitor. Văzătorul e încă în cer, dară cele ce vin acuma arătare se referază la pământ.

Cartea cea sigilată nu mai este în mâna lui Dumnezeu, ci în posesiunea mielului de pe tron, la care Părintele „i-a dat putere preste tot corpul.“

(Ioan 17, 2.) El singur acărui mâni fură străpunse pe cruce pentru lumea cea pierdută, fu vrednic aflat, a lua cartea și a rupe sigilele ei. Așadară soarta și destinul nostru sunt în bune mâni; numai dacă noi urmăm cu credințioasă și supunere Păstorului atunci el va îndeplini Ioan 10, 28: „și nimeni nu le va răpi din mâna mea.“

„Și eu văzui, și iacă un cal alb.“

Caii triumfătorilor romani erau albi, când țineau intrarea lor ca biruitori. Când a intrat împăratul german în anul 1910 cu festivitate în D., călări el, cu bățul de maresal în dreapta, prin poarta orașului. Înainte mergea împărăteasa cu princesa în trăsură, înapoia sa călăriau cinci feciori ai săi într'un șir. Dară el a fost încunjurat de o secțiune a unui regiment de husari, care are numai cai albi. Acela chip îmi este neuitat, pentru că îmi întipări pe regele cerului Iisus înaintea ochilor, care încă va reveni „pe cal alb“ la judecată, și „lui îi urmează ceata cerului pe „cai albi“, îmbrăcați în alb și în curat.“ (Apoc. 19, 11—16.)

Aici călărește Christos spre desvoltarea biruințelor mântuirii; în al 19-lea capitol spre biruința judecății.

„Alb“ este simbolul păcii, a dreptății și curățeniei. Când vrăjmașii vreau să se înțeleagă sau a se preda, arădică steagul alb. Semnul cel esterior a îndreptării și sfințirii credințioșilor este haina cea albă, spălată în sângele mielului.

„Și cel ce șede pe cal avea un arc.“

Călărețul de pe cal alb mergea înaintea călăreților următori. El e conducătorul și principele, toți ceilalți sunt pagii și servii săi. Știi tu, cine e acela? El să numește Iisus Christos, cu alergarea biruinței evangheliei sale. Decând a fost prin puterea și mărirea lui Dumnezeu mormântul cel sigilat alui Christos deschis, călărește Iisus prin cuvântul evangheliei despre cruce preste pământ. Toate biruințele evangheliei de acūși două mii de ani formează condițiunea și împlinirea sigi-

lelor următoare. Ruperea întâiului sigil e o probă și arună pentru realizarea celorlalte și ne arată încă, că sigure promisiuni nu odată să împlinesc. Arcul său este solia cea îmbucurătoare cu săgeata sigur nimeritoare a cuvântului, care lucrează viu și puternic. Este „ca un foc și ca un baros, care sparge stânci.“ Deja Psalmul 45, 6 zice: „Săgețile tale sunt ascuțite, că popoarele cad înaintea ta; ele pătrund în inima neamicilor regelui“. Cum aruncă Amor în fabulă săgeata sa de iubire în inimă, așa învinge Iisus inimile oamenilor și sufletele neamicilor prin puterea iubirii. Habacuc zice (cap. 3, 8—9): „Tu călărești pe caii tăi, în cară de biruință. Desvălitu s'a arcul tău de cuvântul tău.“

Marele efect de mântuire a cuvântului despre cruce ne arată nouă pre dica de Rusalii alui Petru, unde săgeata și arcul Regelui la trei mii „trecu prin inimă“.

Evangelia despre Iisus totdeauna s'a dovedit ca o putere alui Dumnezeu, și în timpul războiului, când creștinătatea de stat a popoarelor a refuzat și falimentat. Cuvântul despre cruce este cea mai mare putere a istoriei, cea mai biruitoare putere mare a lumii. Ce un marș de triumf are a arăta din vremea apostolilor până astăzi! Acūși a alergat călărețul de pe calul cel alb preste tot pământul, și atunci este împlinită problema sa cea mare. (Mateiu 24, 14.)

„Și lui îi fu dată o cunună, și ieși biruind și ca să biruiască.“ Cununa de biruință este diadema deplinei sale biruințe asupra Satanei și păcatului, a morții și iadului. Moartea și înviearea lui Christos formează 'deja începutul și garanța despre deplina sa biruință. Că el deja să vede ca biruitor, arată nu numai, că el își va ajunge scopul, ci mai mult, că el este ca absolut biruitor și va birui fără de rest preste toți neamicii. Iar cei credințioși strigă cu apostolul: „Iar mulțămită lui Dumnezeu, care ne-a dat biruință întru Domnul nostru Iisus Christos.“ (Cor. 15, 57.)

Așadară calul cel alb nu-i calul regelui luptător, ci a celui triumfător. Este adevăr despre el:

„Biruină trecu Iisus pe tot locul,
Lui urmează 'n luptă sfântă coata lui;
Ici coala, unde Duhul nou a creat,
Sună strigătul luptătorilor treaji:
Frați, surori, veniți din tot locul,
Unul după altul aduceți la Domnul!”

Și în timpul cel înfricoșat, groaznic a războiului, în care noi vedem călărețul pe calul roșu, nu-și oprește Iisus conductul său de biruință. Din contra: El își face pe ceiași călăreți supuși și-i folosește pentru lățirea împărăției sale.

Și dacă războiul cel sângeros n'a adus „Renașterea Germaniei” (nici a Ungariei) și n'a întors masele cele mari, dară totuși s'au mântuit mulți singulari acasă și afară, că îi „fură mulți ca pradă.” Inca nici când nu venira atâția tineri la credință, ca în acești trei ani de războiu. Iisus își ia pe „cei puternici ca pradă.”

Mai ales istoria de misiune ne arată pre călărețul pe calul alb în întreaga sa glorie de biruință. Pe insulele Fidși, unde trăiau numai Canibali și mănecarea carnei de om, beutura sângelui de neamici să ținea de toate zilele, a serbat evangelia minunate biruinți. Iisus a alungat prin cuvântul său întunerecul satanic; a adus lumină și viață; a revărsat fericire și binecuvântare. Pe o grupă a acestor insule fură 1300 căsi de rugăciune zidite, cari todeauna să umplu de ascultători atenți. Intr'o Duminică fu a botezați 1705 suflete și 2400 au serbat Cina. Missionarul Evân singur a botezat acolo 1200 de persoane. Și în vremea războiului universal sunt în lumea păgână deșteptări, precum pe Nius, unde sate întregi sunt miscate și nu numai sute, ci cu miile vin la credință și urmază lui Iisus în botez. Așadară Christos e așa biruitor deplin, că acuși să împlinește Apoc. 11, 15: „Împărățiile lumii s'au făcut împărăția Domnului nostru și a Christosului său; și el va domni în seculii seculilor.” Aliluia! Din *Wge*.

Epistola lui Pavel către Efeseni.

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 3, v. 5: „Care în seculii trecutului nu s'a făcut cunoscut fiilor oamenilor, precum s'a aescoperit acum sfinților lui apostoli și profesilor prin Spirit.”
Toți credincioșii — după îndeplinirea mântuirii prin Christos, după învierea și înălțarea sa la cer, după trimeterea sf. Spirit dela Părintele — cari trăiau în timpul cel nou, au înaintea aceloră, cari au trăit în timpul de demult, un mare privilegiu, un mare folos: nu ca și când mântuirea cea făgăduită n'ar fi fost tot așa de puternică, așa efectivă și așa deplină, ca și când a fost deja îndeplinită: Făgăduințele lui Dumnezeu sunt toate așa de sigure și adevărate, într'atâta, că în fapt făgăduiți de el, tot atâta valoare are, și e atât de efectivă, ca un fapt deja îndeplinit; — că aceea, ce el a făgăduit a face, acum deja, înainte a fi venit timpul faptului, tocmai tot aceea valoare și tocmai tot acela temei neclătit a credinței este, ca și cum va fi faptul deja îndeplinit. *Prezența mântuirii și valoarea și puterea mântuirii* a fost multe sute de ani înaintea îndeplinirii ei și a sfârșirii pe cruce tot așa de sigură și așa mare și așa efectivă și așa de valoroasă, ca acum, după ce este îndeplinită și sfârșită. *Făgăduința mântuirii* pune întreaga sa realitate și întreaga sa putere și întreaga sa valoare tot așa clar și sigur, și tot așa mare și deplin la arătare, ca îndeplinirea sa mai târziu întâmplată. — Intr'aceasta n'a fost și nu este între vremea înaintea și după împlinirea mântuirii deosebire. De unde sângur atârna în privința pășaniei mântuirii: a pășaniei rescumpărării, a iertării, a îndreptării, a renașterii, a renouirii, a sfințirii pentru Dumnezeu, a împărtășirii deplină a mântuirii de Dumnezeu voite și de D-zeu făgăduită, și la plinitatea timpului îndeplinită în timpurile trecute,

a fost credința în mântuirea făgăduită, încrederea necondiționată în ca și pre-darea cea legată cu aceasta încredere faptică și deplină către D-zeu, — toc-mai așa, cum este și astăzi cazul. În toate acestea, — în pățania mântuirii la inima lor, și în privința siguranței aceleia, n'au stat credincioșii înaintea venirii lui Christos în corp și înaintea învierii și înălțării sale la cer și înaintea trimeterii sf. Spirit, napoia credincioșilor timpului nou. Iar în ce stau ei departe napoia lor, o spune apostolul în versul următor:

V. 6: „Ca păgânii să fie împreună-moștenitori, și din același corp, și părtași făgăduinței lui în Christos prin evangeliă.” De ar fi fost Israel pios din inimă, și ar fi stat sub muștrarea și conducerea sf. Spirit, atunci acele multe și mari preferinți, cari D-zeu i-a dat lui înaintea tuturor altor popoare, și multe și mari binecuvântări temporale și vecinice, pre cari le-a dăruit el lor înaintea tuturor celorlalte națiuni, i-ar fi plecat și umilit adânc și mărturisirea, care deja strămoșul lor Iacob o zise: „Eu sunt mai mic decât cea mai mică din toate îndurările, și de tot adevărul care tu le-ai arătat servului tău” (I. Moisi 32, 10.) ar fi fost neconținut în inima și gura sa. Așa înse-nu era: Ei erau făleți și inima lor să înalță și priveau la națiuni, cari erau pe după ei, cu dispreț.

Că Israel credea, că mântuirea lui Dumnezeu deja în paradis, apoi patriarcelor, după acestia profeților, și prin ei tuturor popoarelor făgăduită, este sângură pentru ei, și toate celelalte, națiuni sunt pentru todeauna deschise de acolo, își avea temeiul sângur în inimile lor mândre, drepte de sine și orbite, iar nu în Scriptură, nu în descoperirea lui D-zeu. Din-contra, deja cea mai dintîiu făgăduință a mântuirii e de tot în comun ținută și suna întregii omenime. (I. Moisi 3, 15.) Dară și făgăduințele mântuirii către Abraam și sămânția sa, nu sună numai lui și sămânției sale, ci tuturor națiunilor și popoare-

lor lumei. (I. Moisi 12, 3—18; 22, 18; Fapt. 3, 25; Gal. 3, 7—9.) Și mai lămurit și mai hotărit vestește Dumnezeu prin profeții săi, că mântuirea lui este hotărită pentru toate popoarele până la marginile pământului, și are să fie vestită și oferită la toți și să aibe toți parte în ea. (Isaia 11, 10; Rom. 15, 12; Isaia 42, 6; 49, 6; 60, 2—3; Fapt. 13, 47.) Și tuturor acestor făgăduinți corespun-zând zice Iisus înaintea despărțirii dela învățaceii săi și de pe pământ: „Mie s'a dat toată puterea în cer și pe pământ”; — la ce? — a mântui! — „Drept aceea mergeți și învățați toate popoarele și le botezați în numele Tatălui, a Fiului și a sf. Spirit. (Mat. 28, 18—19.) Și: „Mergeți în toată lumea și predicați evangeliia la toată făptura. Cel ce crede și se botează, se va mântui; iar cel ce nu crede, acela (numai acela) se va condamna.”

În tot cazul, așa cuprins și larg și adânc, lămurit și clar ca *acuma*, după moartea și învierea Domnului, după ce el încă în de tot deosebit mod le-a descoperit Scripturile (Luca 24, 44—47.) și mai odată a vorbit 40 de zile cu ei despre împărăția lui Dumnezeu (Fapt. 1, 3); — și aceea, ce ei mai nainte nu puteau purta (Ioan 16, 12), și ei primiră sf. Spirit, care să-i conducă în tot adevărul (Ioan 14, 26; 16, 13—15), în așa măsură, ca nici un om mai nainte, și acum prin el, sfântul său Spirit a descoperit profeților (Efes. 3, 5), — misteriele lui Dumnezeu, a cugetelor iubirei sale și intențiile mântuirii, vecinica sa milă și întreagă sa hotărîre în Christos, nu s'a descoperit încă și evangeliia nici odată nu s'a predicat ca *acuma*. (Continuăm.)

**Luați aminte de voi înșivă.
Daca va fi greșit fratele
tău, ceartă-l, și daca să va
fi pocăit, iartă-l. (Luca 17, 3.)**

„Russellismul“ și doctrinele sale rătăcitoare.

De A. P. Mihm.

(Continuare.)

O altă doctrină rătăcită a Russellismului aflăm noi în afirmarea sa.

6. Revenirea Domnului Iisus s'a întâmplat în oarecare mod misterios în anul 1874, și ca regula universală (lumească) prezentă se va sfârși în anul 1914.

Perioadele din anul 1799 până 1915 să arată ca „Timpul sfârșitului“. Perioada din 1874 până 1915 ca secesiunea perioadei“, în care se va umplea numărul comunității aleasă. Apoi să începe periodul cel mare millennial, o zi mare de judecată universală de durată de o mie de ani. Russel zice, Dumnezeu nici n'a început încă pocăirea lumii. Acuma, în acest period, numai turma lui cea mică să alege din lume și apoi în periodul millennial se va face readucerea lumii prin comunitatea clarificată. Aceasta poziție să ocupă cu provocarea la Faptele 3, 21. Mai departe să zice: Toți membrii comunității sunt acum numai membri de probă, cari așteaptă, să silească și sperează deplinul drept membral în comunitatea triumfătoare la înția înviere.“

Față de așa păreri nu-i nimenea, că Russellismul pentru toate nizuirile missionale din prezent a comunităților creștine nu are nimic de prisos, îi prețuiește puțin, micșorează rezultatele lor și ascunde ordinul cel mare de misiune a Domnului.

Biblia nu știe nimic despre o așa revenire misterioasă a Domnului după cum să se fie întâmplat după datele Russellismului în anul 1874. Scriptura spune despre revenirea lui Christos: „Iacă el vine cu norii“ și „îl vor vedea toți ochii“ (Apoc. 1, 7). Arătarea lui Christos la revenirea lui va fi vizibilă. Invățaceii și contrarii săi îl vor vedea. El va veni iarăși cu mărire. El va veni cu mare putere și mărire. (Mat 24 30.) Toți sfinții îngeri

vor fi cu el. (Mat. 25, 31). El va veni cu multe mii de sfinți. (Iuda 14).

Dupăcum Russel, așa au încercat Miller și Baxter și mai alții înaintea lor, a fixa datul revenirii Domnului. Ei fixară amândouă, ziua și oara, dară au făcut mare greș, au ajuns de rușine. La Marcu 13, 32 sună: „Iar de ziua aceea și de oara aceea nimenea nu știe, nici Fiul, ci numai Părintele.“ Am gândi, că acest loc să rețină dela nebunia voinței de socotiri, „când vine Domnul,“ dară cu durere nu să ia în samă. Nimic n'a contribuit mai mult la aceea, a duce speranța fericită a revenirii lui Christos în așa adânc discredit, ca aceste încercări stăruitoare și zădarnice, a fixa timpul și oara. Ziua revenirii glorioasă alui Christos nu stă în oarecareva călindar a oamenilor. Artisticele de socotire alui Russel au mers sucite, și ordinul Mântuitorului nostru: „Priveghiați și vă rugați, că nu știți când este timpul,“ are încă deplină autoritate pentru toți. Mai departe reprezintă Russellismul:

7. O doctrină nebiblică, materialistică despre suflet și moarte.

Intr-o predică, intitulată: „Unde sunt morții?“ zice Russell: „Sufletul e de aceeași samă cu o ființă simțitoare.“ Nu este deosebire esențială între sufletul animalului și sufletul omului. Deosebire între om și animal numai în „organismul său mai fin“, în „corpul său mai bun“ zace la om, capabilitatea inteligenței mai înaltă. Când corpul omenesce sau animalic să distruge, atunci încetează sufletul a exista, tot-mai cum să stinge o lumină. Sufletul moare cu corpul, sau, întrucât își pierde sentimentul, împarte el soarta corpului. Morții sunt pe deplin în neștiință despre trecerea timpului. Momentul trezirei le va părea ca clipa următoare după desfacerea lor. Dacă noi întrebăm: „Unde sunt morții?“ atunci este respunsul: Ei dorm, adecă nu sunt oarecumva în viață, ci simplu morți, distruși (nimiciți). Înconștința va fi numai prin înviere delăturată.“

Înviearea e după părerea Russellistă promisiunea reînflăcăării existenței animală sau suflet. Numai pentru că nu poate fi existență fără de corp, cuprinde și restabilirea sufletelor și corpuri nouă în sine.

La aceste explicații, cari *tăgăduiesc nemurirea sufletului*, răspundem noi: În adevăr vorbește Scriptura despre adormiți. Moartea e o adormire, dară numai în privința *corpului* și soarta sa. Sufletul nu atarnă dela corp pentru existența sa. El nu e indentificat (asămănat) cu corpul, nu e o parte a corpului, nu moare cu corpul și nu e de aceeași natură cu corpul. Sufletul omului, spiritul, în care e înrădăcinată conștiința de sine personală, suferă despărțirea, care noi o numim moarte. Sufletul trăiește, dacă e despărțit de trup viața sa naturală mai departe. Aceasta nemurire a sufletului formează presupunerea pentru cuvântul Domnului la Mateiu 10, 28, pentru parabolele Luca 16, 19—31, pentru activitatea *sufletului* aceluia, cari au fost *uciiși* pentru cuvântul lui Dumnezeu (Apoc. 6, 9—11), precum și pentru a Scripturei despre înviere și judecata din urmă. El este tot așa de puțin învățat în Scriptură, ca existența lui Dumnezeu, dară în tot locul presupus.

Către Saducheii, cari nu credeau în deosebita existență a sufletului, zise Iisus în privința lui Abraam, Isac și Iacob: Ei trăiesc, deși de mult erau morți. (Luca 20, 28). Către tâlhar pe cruce zice Iisus: „Adevăr, zic ție, astăzi vei fi cu mine în raiu”. (Luca 23, 43.) Afară din corp sunt cei adormiți în Domnul *acasă* la Domnul. (II. Cor. 5, 8.) „A fi cu Christos nu-i mai puțin ca împărtășire știută cu Christos.” (Filip. 1, 23.) De altcum ar fi avut Pavel la despărțirea sa mai puțin ca nainte de aceea. Împărtășirea sa cu Domnul ar fi fost întreruptă. Ar fi atunci greu de înțeles, cum ar aduce moartea „dobândă”, cum ar putea el avea plăcere, a se desface, și cum aceea s'ar putea numi „cu mult mai bine” (Filip. 1, 24), dacă moartea ar

fi fost de o potrivă cu dormirea sufletului, sau distrugerea sufletului. „Moartea aceluia, cari mor în Domnul,” zice Delitzsch frumos, „are nu mai larva (masea) încă, dară nu substanța morții.”

Îndeosebi stricăcioasă este doctrina Russellismului, dacă el

8. Afirmă o garantare de a doua vreme de probă pentru toți oamenii cei nemântuiți după învierea lor.

Russelliții pun deosebit pond pe locul I. Tim. 2, 5—6: „Căci unul este Dumnezeu, unul este mijlocitor între Dumnezeu și între oameni, omul Iisus Christos; care s'a dat pre sine preț de rescumpărare pentru toți, mărturie pentru timpurile sale” (că aceasta *să se predice la timpul său*: sună alta traducere). Acest timp a vestirei comună a mântuirii nu e acum, în periodul de față, ci vine numai în periodul millenial. Acuma să întâmplă, așa zice ei, numai adunarea „oastei celei aleasă mică”, care trebuie gătită, cioplită și poleită, — comunitatea mireasă. Acum curge numai o *mântuire specială*, o chemare înaltă, cerească în Christos. În periodul viitor, „timpurile readucerii,” va urma o *mântuire comună* pentru toți fiii lui Adam, pentru tot omul, drept ori nedrept, viu ori mort. În acest period a evangheliei (gospelage) merge „alegerea” comunității înainte sa, în periodul millenial va domni „*harul cel liber*”. (Continuăm).

Ce a făcut Iisus pentru tine?

Fiind odată întrebat un Indian, că ce a făcut Iisus pentru el, el la aceea adunase frunze uscate și din ele făcu un cerc pe pământ. În mijlocul cercului puse un vierme, iar frunzele le aprinse. Când frunzele au luat foc și viermele era amenințat de flăcările mistuitoare, Indianul îndată să rezezi și scoase afară viermele, iar privitorilor le zise: „Iată, vedeți, aceasta a făcut și Iisus pentru miné!” — Creștinule! Ții tu seamă de ce a făcut Iisus pentru tine?

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Ellena Willis e fericită în mizerie.

Acolo stătea missionarul oraşului cu micul său fiu, înaintea celei mai ticăloasă fată. B. Levis a fost foarte sirguincios în cercetarea săracilor şi neînvăţaţilor; că în London sunt cu miile, cari abea au auzit ceva despre Iisus. Când ieşise odată a cerceta pre cei nefericiţi, ajunsese într'o casă, unde afară de murdărie şi mizerie nu văzu alta, şi urechile sale nu auziră alt glas, ca a femeilor certătoare, a bărbatilor certăreţi şi blăstemători, că îl apucară fiori. Pe o scară clătindă merse el sus, care duse în pod, toate au fost în stare de îmburdare, şi legate la olaltă cu funii, nimene n'ar fi presupus aici locuinţă de om, dară aceea era o odaia asemenea unui porumbar, nu avea fereastră, lumină numai prin acoperişul casei şi prin crepăturile pereţilor a căpătat. Mai nainte n'a văzut nimic, până ochiul său să deda cu întunerecul; acuma zări el un ol, un scaun rupt, şi într'un unghiu sub acoperimânt puţine paie, pe care zacea o fetiţă de 10—12 ani, care era galfădă şi mirşavă, numai os şi piele să vedea. Numai ochii ei au fost frumoşi şi strălucitori, şi cu toate că starea ei pe din afară era așa, exprimarea păcei şi fericirii vecinice a fost pe fruntea ei; un zimbet, care a arătat o speranţă voioasă, care nu veni din starea ei esterioară, şi totuşi nimene nu-l putea lua dela ea — împodobi buzele ei. O fălie de pâne uscată, o fingeasă spartă cu apă stătea lângă ea, vânt rece a suflat prin odaia cea scundă de pod, o haină subţire ruptă, şi acoperitoare sărăcăcioasă a fost pe ea.

Missionarul adânc mişcat de aceasta priveşte, întrebă de numele ei, şi că cum a ajuns în așa stare tristă?

„Numele meu e Ellena Willis, mama mea a murit, şi tata meu caută lucru, nu sunt săngură, Tata meu cerese e lângă mine.“ Nu putea vorbi mai departe, într'atâta i-au secat puterile, că pânea cea uscată nu o putea mânca, care zăcea lângă ea neatinsă. Missionarul merse cu grăbire, şi a adus nutreminte spre întărirea ei, şi după puţină vreme îşi deschise ochii şi zise: „Ceea ce aţi făcut cu unul din cei mai mici dintre fraţii mei, mie aţi făcut.“ „Unde aţi învăţat acestea?“ întrebă missionarul. „În şcoala duminicală,“ răspuse ea „şi acesta mi sângura mângâiere.“ Apoi la dorinţa lui îşi spuse istoria ei: „Eu nu aici m'am născut, ci într'o ţară frumoasă, unde ziua puteam vedea lumina soarelui şi noaptea luna, am putut auzi paserile cântând şi turturelele gugurind, lângă coliba noastră aveau cuib pe un arbore. Aceea era vreme fericită, tata meu era bun, mama trăia încă, şi eram foarte îndestulaţi, în coliba noastră vechiă frumoasă, care era acoperită cu paie, era caldă şi ne scutea de vânt şi ploaiă. Dela usă ducea o poteacă frumoasă la gardul grădinei, pre care de amândouă lăturile o împodobeau flori şi pre cari le grijeam şi pleveam cu mama, tot felul de verdeţuri şi plante am plantat. Fraţii mei muriră atât de timpuriu, că nu-mi amintesc de ei, cinci morminte mici sunt lângă olaltă şi a mamei lângă ele în cimitir. Castani înalţi au stat aproape de ele, cari erau primăvara plini de cele mai frumoase flori. Aşi dori să fiu înmormântată lângă mama şi fraţii mei.

Dară zacă corpul meu ori unde; știu că sufletul meu va fi cu a lor împreună înaintea scaunului lui Dumnezeu. Și pentru aceea mi tot una, unde va zăcea bietul meu corp suferitor. De câte ori am dorit la acel cimitir liniștit, a ședea lângă mormintele iubite, cu privirea spre acela părtu aproape de livadă, unde am obicinuit a învăța lecțiunile mele, s'au am împletit cioc-rapi, pentru tata meu, și așa fi dorit să știu, că oare sufletele fraților mei aproape sunt de mine, și că oare știu, ce eu gândesc? Iar când am devenit mai în vîrstă, a vorbit zilnic cu mine cu prietenie despre Iisus Christos, care a venit din cer, din patria sa cea frumoasă, măreață, a murit și sângerat pentru noi păcătoșii. Nici când n'am fost mai fericită, a când am auzit despre el, și nu o pot cuprinde, pentru ce nu l-am iubit, pre el preste toate. Când am fost de zece ani, luă la sine pre iubita mea mamă, ca să fie pe veci la el. Oh! cum s'a rugat cu mine și pentru mine, înainte a muri, s'a înerezut lui Dumnezeu, m'a asigurat, că va fi tată și prieten la copiii orfani." Când o întrebă d-l Lewis, că tata ei s'a despărțit de mama sa? răspuse ea roșind: „Nu d-le, el a fost la ea, dară nu iubește pre Dumnezeu, și a început a se însoși cu oamenii răi, și deveni nelucător și negrijit. Oh! cât am plâns lângă mormântul mamei, că am pierdut o, și trebuie să mărturisesc, că am avut gânduri rele; și când Dumnezeu ar fi umblat prea aspru cu mine, că a luat pre mama dela mine. Dară el a văzut, că am iubit mai mult pre mama, decât pre el, și din iubire către mine o luă dela mine. Atât de fericită mă sâmtii în lume, că nu aveam grijă, și nu o știam ca acum, că sunt atât de păcătoasă. D-șoara Lucia m'a învățat, a venit cu mine la mormântul mamei și s'a rugat cu mine, ca întristarea mea să mă con-

ducă la Mântuitorul meu. Domnul Dumnezeu m'a ajutat minunat, și acum așa cred, că sunt fia lui. D-șoara Lucia m'a învățat la acest verset: „Iisus mi averea mai mare. Prin sângele-i am resecumpărare. El mi mie de toate. Pent'aceea am să-l iubesc.“ Și pre d-șoara Lucia trebuia s'o lăs. A venit un rude din London, un om rău, batjocuritor, care ademeni pre tata. De multe ori mă furișam seara la mormântul mamei a mă ruga, acesta a fost unicul meu loc de odihnă. Odată am rămas noaptea întreagă acolo, că am auzit în casă cântări sălbatice și ceartă, unde au beut și fumat, am plâns până am adormit pe mormânt, și nu m'am trezit, până n'a stat luna sus asupra mea, și stelele au privit jos la mine; așa zăceam acolo în durerea mea, pe haina mea zăcea rauă deasă. De atunci tot sămțesc în coastele mele dureri și împunsături, și de când am venit în London, tot mai rău îmi este. Tot în aceea dimineață îmi zise tata, că ne mutăm cu rudele în London. Mă-a făgăduit haine frumoase, jucării și altele, dară toate acelea nu m'au îmbucurat, am plâns cu amar și l-am rugat, să nu mă ducă dela iubita mea patrie și dela mormântul mamei. D-șoara Lucia s'a oferit a se îngriji de îmbracarea și locuința mea, dară tata s'a jurat, că trebuie să merg cu el. M'am supus, dară inima mai îmi plesni, când m'am despărțit de iubita casă, de cimitirul liniștit și de mormântul mamei. Și ce dureroasă a fost d-șoarei Lucia despărțirea; mama ei îmi făgădui, că mă va lua în serviciu, dacă voui fi destul de mare, de multe ori îmi amintesc de ultimele ei cuvinte: „Că Mântuitorul nostru, păstorul cel bun, așa paște turma sa, adună cu brațul său la olaltă miei săi, și-i poartă pe brațe; dacă toți te vor părăsi pre tine, Iisus. nu te părăsește.“ Așa m'am despărțit. Oh! noi nu ne vom vedea mai mult, numai la scaunul lui Dumnezeu. Oh! cum mi s'a strîns inima, când am văzut Londonul, unde toate sunt așa negre

și triste! La început am avut locuință plăcută, și tata meu a câștigat cu sirguintă bani pentru acoperirea lip-selor noastre; nenorocită tocmăi nu eram, deși n'am putut vedea soarele cel frumos curat, cu deosebirea duminecei, că aerul totdeauna a fost negru și des, de fumul hornurilor din preajma noastră. După puțină vreme tata s'a însoțit unui club și cu încetul într'atâta am sărăcit, că trebuia să luăm o locuință rea; și așa ne merse treaba tot mai rău, pânăcând în sfârșit am ajuns aici. Toată averea noastră o beură și a vîndut hainele mamei și ale mele, așa că nu am alta, ca aceasta acoperitoare, care mi-am făcut-o în zilele fericite, când am umblat în școala duminecală, și aveam mamă, care m'a iubit și s'a îngrijit de mine. Eram deja bolnavă, dară aici devenii cu mult mai rău. Că aici e așa frig, și așa puțină nutreminte am. Dară d-le, eu sunt foarte fericită, mai fericită de cât eram în iubita mea patrie vechiă, lângă mormântul mamei mele; că Dumnezeu e mai aproape de mine. Pre părinții mei și pre d-șoara Lucia i-am iubit mai mult, iar acumă, cu toate că sunt mică încă, așa mi pare, că Dumnezeu pentru aceea a trimes toată întristarea asupra mea, ca să-i dau inima mea cu totul. De când nu mai am prietini pe pămînt, cari s'ar îngriji de mine, m'a învățat prin sfântul său Duh a mă increde în el și a mă răzima de tot pe el. El însuflă în mine aceea dorință, a vedea pre Regele în frumseța sa, care-i mai frumos și decăt zece mii, de totul e frumos; țara cea îndepărtată s'a pot ajunge. Dară, — zise ea, pecând o bucurie sfântă lumina din ochii ei —: E foarte aproape de mine, știu de sigur că ajung acolo, că Mântuitorul meu m'a scaldat în sângele său, și m'a umplut de dor ceresc. Nu doresc a schimba nici cu cele mai frunțase dame ale țarei; nu este avere, care m'ar face mai fericită, decăt sunt; decând știu, că Dumnezeu e tata meu și că locuiește la mine. Adevărata pace numai dela

el vine, nimic alta nu dă aceea în lume. Mântuitorul meu, după cum o zise d-șoara Lucia, m'a purtat pe brațe, și acum vrea să mă stringă la sân. Toate sunt pline de bucurie înaintea mea, și atât de fericită ași fi, dacă nu m'ar apăsa gândul la tata meu!" Acuma isbucniră lacrimi din ochii ei. Missionarul căzu pe genunchi și s'a rugat cu Ellena cu căldură pentru tata ei. Apoi zise, că acumă o lasă pe un timp, și va aduce pat mai bun și altele pentru ea. „Nu, nu aduce” — răspuse ea — „d-ta ești foarte bun, Dumnezeu te binecuvinteze, nu veni d-ta napoi, că tata meu — îmi pică greu a spune, — toate câte ai aduce d-ta, le-ar vinde ori le-ar zălogi.” Missionarul îi tocmi culcușul, pe cât s'a putut de bine, merse și-i făgădui, că mâine dimineață iarăși va veni. A venit — înse Ellena muri deja. Așa zăcea acolo, ca un înger, acoperitoarea ei i fu haina mortală.

— Missionarul duse cu sine pre micul său fiu, acesta era mai nainte un copil necrescut, spulberat, dară prin aceea, ce văzu el la patul Ellenei — s'a făcut alt om din el.

Ultima rugăciune a unui copil.

Un copilaș mic temător de Dumnezeu, care umbla în școala duminecală, începu câteva ciasuri înaintea morții sale a cânta, și așa cu glas, că mamă-sa îl întrebă: ce face? „Cântarea cea plăcută a sorei mele o cânt.” „Dară oare pentru ce așa cu glas?” „Acumă mă sâmțesc nespuse de fericit” răspuse copilașul cu accentuare deosebită. „Tată! Tată! ia-mă la tine!” Tata său îl luă pe brațe, la care zise copilașul cu prietenie: „Nu pre tine te-am chiămat, dulce tată, ci pre Tata meu cel ceresc, ca se mă iee la sine, nu preste mult voiu fi la el.” La aceasta adormi el.

Oh copiilor, nu ați voi să muriți și voi odată așa de fericiti? Dară luați sama: cel ce vrea să aihie un sfârșit

fericit, trebuie să fie avut un traiu plăcut lui Dumnezeu pe pământ. Aceea o poate fiecare face, prin Domnul nostru Iisus Christos, altcum nu.

Un învățător rușinat prin un copil.

În Württemberg aveau niște părinți pioși un copil, pre care adese ori îl bătea învățătorul său în școală fiind nevinovat, pentru că era părinților lui contrar fără de cauză. Acesta să plânse părinților săi. Aceștia i-au dat acela sfat, că dacă iarăși va fi bătut fără de vină, să se retragă într'un unghiu și să se roage pentru învățătorul său, ca Domnul Iisus să-i ierte nedreptatea lui și să-i schimbe cugetarea sa. Când odată după ce fu bătut copilul să retrase și-și plânse durerea sa Domnului cu glas plângător, învățătorul său îl urmă și a ascultat cum își vărsă inima în rugăciune: Când ieși el iarăși din ascunsul său, a observat pre învățătorul său, care îl aștepta ca lacrimi în ochi. Acesta îl apucă de mână și zise: Fiule, eu am fost de multe ori nedrept către tine, și ca mai mult să nu mă părăști la Domnul Iisus, nu te-oi bate mai mult. De aci încolo îndeosebi își arată iubirea către acest copil.

El, care-și vărsă sângole,
Pentru noi — vorba-și ține:
Roagă-te și lui te-ncrede,
Lipsa ori căță-ți fie.

Inelul pierdut.

Intr'o stradă mai umblată din Berlin o damă elegant îmbrăcată trase pentru oareceva mănua de pe mână, într'acestea o tras ea din întâmplare inelul cel cu diamant de pe deget, care pică jos și să rostogoli mai departe, până nu dispăru în apa murdără a canalului din marginea drumului.

Tocemai atunci trecu pe acolo un lucrător, care fu atent la strigătul ei

spăriat. „Rogu-te, omule bun“, zise dama către el, „ajută-mi. Aici e banul de cinci mărci, îți dau D-tale, dacă îmi scoți inelul din canal“. Pre lucrător îl făcu îndată învoit la lucru banul cel promis. El își sufulecă mâneca dela brațul drept binișor sus și plecându-se la marginea canalului începu a căuta în nomolul apei murdare, dară fără de rezultat. „Așa gândesc“, zise el sculându-se, „că apa a dus inelul mai departe“. Apoi repetă mai de câteva ori căutarea, înse înzădar, tot n'a găsit inelul. În sfârșit s'a urit lucrătorul în căutarea nereușită și provocându-se la alte lucruri, s'a îndepărtat năcăjit.

Intr'acestea s'au adunat pe după aceea damă mulți curioși. Cei mai mulți privitori cu zimbet batjocurilor, cu bucurie răutăcioasă au privit cele întâmplânde, dară a ajuta nici unul nu s'a gândit. Inse dama nu voia a se liniști încă în pierderea inelului valoros și după puțină sovăire sufulecă ea propria ei mână gingașă s'a întins în apa murdară. Cu mâna ei fină a căutat în drojzele murdare. Și osteneala ei o încoronă succesul, după scurt timp a aflat ea tesaurul ei.

Cu strigăt de bucurie soase ea inelul din baltă și necăutând la privirile cele încremenite ale trecătorilor, s'a dus la fântâna de lângă drum, acărei apă limpede a îndepărtat toată murdăria și tina de pe mânie ei. Cu îndestulare veselă își continuă ea acum calea, dară învățând din cele întâmplare a luat mai bine sama de tesaurul ei.

Sunt pe pământ mai scumpe ca tot diamantul, acestea sunt sufletele cele rătăcite și pierdute, cari de multe ori să cufundă în noroiul cel murdar a păcatului. Oare să ne îngrozim de ceva osteneală, dacă avem nădejde a mântui un suflet nemuritor? Numai cu darea de bani puțin facem. Noi înșine trebuie să ne întindem a căuta — atunci și găsim. Și cel ce găsește, ce fericit e acela!

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 23 Octomvrie.

43. Reîntoarcerea lui Ezra din Babilon.

Ezra 8, 15—26.

Cuvânt de aur: „Mâna Dumnezeului nostru este preste toți, cari îl caută, spre bine; dară puterea și mâna lui preste toți aceia, ce-l părăsesc.“ Ezra 8, 22.

Ezra era un cărturar, care probabil a fi făcut una din ocupațiunile lui, că a scris jos sfânta Scriptură, care atunci înbă nu putea fi tipărită. El aparținu către aceia, cari din oarecare cauză încă nu s'au întors din captivitate, ci locuiau încă în Babilonia. Când ajunse un rege nou la cârmă, îndreptă el o rugare către acesta pentru eliberare din captivitate. De sigur descria el regelui starea cea grea, în care să aflau iudeii cei mai înainte eliberați, că regele îi lăsă bineșor încărcăți a merge. Scăparea poporului a fost cu totul deplină, după cap. 7, v. 13, putură toți aceia merge, cari voiau să meargă (cetește epistola regelui Artașasta, Ezra 7, 12—26). Că Ezra sună pentru aceasta un Psalm de laudă (v. 27. 28) o putem bine cugeta. Cum se vor bucura ai noștri, când se vor întoarce din robia acestui războiu. Una făcu cărturarului Ezra grijă. El a laudat față de regele cel păgânesc mâna Dumnezeului său, i a făcut cunoscut cum este Iehova Dumnezeul tăriei și pentru aceea nici nu voia Ezra însoțirea, care i-a oferit-o lui regele să iee în pretenziune. Caravanul celor călători merse prin teritoare, cari erau locuite de horde de tâlhari, cari i-au putut cât să poate ataca și despoia. Dară Ezra voia să se încrează de tot în Domnul, nu în ostași, cari aveau a-i scuti, pentru aceea ținu el o adunare mare de rugăciune (Cap. 8, 23) și apoi merse cu încrederea în Domnul voios pe calea sa. Ezra ne-a lăsat în aceasta un exemplu mare. Când

noi suntem fricoși în piericoale, ne temem doară a merge în nopți întunecoase sănguri pe drum, atunci aceea nu onorează pre Dumnezeului nostru. El ne-a făgăduit, că voiește să fie cu noi și în valea cea întunecoasă, numai că noi trebuie să cerem scutul lui în rugăciune. Cel ce se razămă pe Dumezeu nici când nu se va rușina.

— — —
Duminecă, în 4 Noemvrie.

44. O cădere din cauza beției.

I. Regi 20, 1—21.

Cuvânt de aur: „Cel ce învinge armele să nu se mândrească, ca cel ce le scoate.“ I. Regi 20, 11.

Astăzi în toate școalele duminicale să vorbește despre nebinecuvântarea, care o aduce beutura de beuturi alcoolice. Pentru aceea cercăm și noi astăzi o istorie, care nu să țină de timpul, care noi acuma ștudiem, ci care merge foarte departe napoi, în vremea lui Ahab regele cel nelegiuit alui Israel. Ahab e regele, care voia să ucidă pre Ilie profetul cel pios, care i-a profețit, că nu va ploua mult timp. Ahab era nelegiuit, pentru aceea nici nu erau nici cele mai multe lucruri ale guvernării sale nici de un preț. El căuta între alte împrejurări pre vrăjmașul, care stătea împotriva lui, a-l îndestula prin prevenire, dară Benhadad regele Siriei nu era îndestulat cu aceasta prevenire, ci aspri pretenziunile sale și aduse prin aceasta pre Ahab' în mare confuziune. (Cetește I. Regi 20, 1—12.) Așa o pățesc toți, cari voiesc să îndestuleze pre vrăjmaș prin îngăduință și mărturisire. Diavolul e un nesătul, care nici când nu poate căpăta de ajuns. Dară acela bărbat, la care noi avem a privi astăzi este Benhadad regele Siriei. El își era sigur de biruința sa asupra lui Ahab și plin de bucurie la aceasta făcu el un ospăț, doară asemenea lui Belșazzar, despre cari auzirăm noi nu de mult. El cu cei 32 de regi ce-i veniră într'ajutor să îmbătă (v. 16). Dară când conducătorii sunt îmbătați, e trupa cu mizerie pre-

dată în mânele vrăjmaşului. Acolo zăceau acum siriienii morţi pe câmpul luptei, Dumnezeu a biruit. Cel ce vrea să ajungă oareceva în viaţă, trebuie să se țină liber de beaură, iar cel ce să predă beţiei, se va ruina cu mizerie. Aceasta să poate zilnic vedea la mulţi. Mai bine este, dacă în general nu gustăm beuturi alcoolice, că dacă întindem diavolului numai degetul cel mic, el ia mâna întreagă.

Duminecă, în 11 Noemvrie.

45. Rugăciunea lui Neemia.

Neemia 1, 1—11.

Cuvânt de aur: „Şi ori ce cerem primim dela dînsul pentru că păzim poruncile lui şi facem cele plăcute înaintea lui.“ I. Ioan 3, 22.

Neemia a fost unul din cuparii regelui persic alui Artaxerxe I. Prin fratele său Hanani căpătă el veste despre starea Ierusalimului, cum sunt zidurile lui dărimate şi porţele lui arse cu foc. Iudeii cei reîntorşi, după cum o ştim noi, începură a zidi cetatea, templul era deja gata, după cum o şi văzurăm. Probabil au căutat a întări şi cetatea, dupăcum aceea şi mai înainte să făcea. Aceasta deşteptă încrederea rea în oficianţii persici şi ei câştigară la regele oprirea întăririi Ierusalimului. Ordinul fu apoi îndată îndeplinit prin ruinarea cu sila a celor zidite, la care popoarele învecinate dădură ajutor. Aceasta a spus Hanani fratelui său Neemia şi el e pentru aceasta foarte adânc umilit şi vărsă inima sa mişcată în rugăciune şi mărturisire înaintea Domnului. Dară după ce el ca oficiant regesc fără de îngăduinţa domnului său pământesc nu să poate grăbi la Ierusalim ca să facă ceva pentru îndelăturarea lipsei poporului său, îşi cere el totodată dela Domnul, ca să-l lase a afla milă înaintea regelui său şi ca acesta să-i lase a fi în fapt sprijinit. Rugăciunea lui Neemia este o rugăciune exemplară şi pentru noi. Este o rugăciune stăruitoare (v. 6). Neemia să pune pre sine cu încrederea sa pe o treaptă, el vorbeşte despre păcatele fiilor lui Israel

„cari am făcut noi contra ta“. Da el merge mai departe şi să mărturiseşte pre sine şi casa părinţilor săi ca păcătoşi. Aşa avem noi totdeauna de lipsă a ne înştiinţa înaintea lui D-zeu, atunci ne va şi auzi Domnul. Că celui umilit dă D-zeu mila sa iar celui mândru să împotrivesc.

Duminecă, în 18 Noemvrie.

46. Cum fu ascultată rugăciunea lui Neemia.

Neemia 2, 1—10.

Cuvânt de aur: „Cereţi şi vi se va da.“ Mat. 7, 7.

Intristarea lui Neemia pentru starea cea rea o oraşului sfânt să exprimă şi pe faţa lui. Să putea vedea pe el, că îl apăsa oareceva. Şi regelui său i era bătător la ochi şi îl întrebă după cauza întristării sale (cap. 2, 2). Neemia ne mărturiseşte nouă, că se temea foarte, aceea o putem noi înţelege, că cât de uşor putea regele înţelege pe dos întristarea şi cât să poate a-l vinovaţi, că şi el vrea să întărească cetatea, ca să se împotrivescă contra suveranităţii sale. Dară regele întrebă şi Neemia trebuia deci totuşi să răspundă. D-zeu a şi fost întors inima regelui. Ce preţinzi tu aşa întrebă el şi Neemia foloseşte timpul cel scurt, care-i stă la dispoziţiune, ca să se roage iute la D-zeu, că el voia să ştie, ca ce să ceară şi apoi spuse el regelui cu îndrăzneală ce ar dori. Acesta-i un mod bun. Nu trebuie numai în adunare sau la rugăciunea de casă în cămară să ne rugăm, nu-i de lipsă a fi totdeauna pe genunchi, ci ne putem ruga, când stăm chiar în faţă cu alt om, fără ca acela să cunoască ceva din aceea. Aceasta-i ce astăzi Neemia îndeosebi ne învaţă, că putem în tot locul şi în tot timpul şi în fiecare cauză să strigăm către Domnul. Când noi stăm la o hotărâre momentană, atunci ar trebui s'o facem ca Neemia şi a trimete iute un „Oh Doamne ajută!“ „Oh Doamne spune ce se face!“ „Las să cunosc voia ta!“ către cer şi Domnul ascultă şi aşanumitele rugăciuni din oftare.

Pentru Duminecă, în 25 Noemvrie.

47. Un Psalm de mulțămintă.

Psalm 103.

Cuvânt de aur: Psalm 103, 2.

MISSIUNE.

Botez în Șiclău.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu s'a ținut un botez frumos la Șiclău, unde s'au adunat frații din mai multe părți, fiind sârbătoare (S-ta Marie mare) unde s'au botezat din loc și prejur 31 persoane de către fr. M. Muntean din Kétegyháza. Fie Domnul și mai deparțe păstor la turma sa cea mică și o conducă spre înaintare și creștere până la desevărsire în împărăția păcii și bucuriei vecinice.

După cum am înțeles și în *Pecica* a fost în tot aceeași botez frumos ținut de fr. G. Varșandan dară ne lipsește raportul. Dară noi știm, că bucuria în Domnul e pe tot locul tăria poporului său.

Botez în Marosszeleste.

O mare bucurie am avut noi frații din Marosszeleste în ziua de 16. Sept. n., unde după o bună cercetare de prietini despre credința lor și cunoaștere de sine, fură primiți în biserica Domnului ca membri. La apă au stat 8 persoane în haine albe cari fură botezați de fr. St. Ignea. Chorul din Maroshollód a împodobit sârbarea cu cântări frumoase spirituale. Un frumos număr de popor a fost de față dovedind mare liniște. Cei nou botezați au fost din Pozsga 3, unde până acuma nu erau frați, și 1 din Toc încă nou. 2 din Szeleste, 1 din Hollód și 1 din Roșa. Dee Domnul bogata sa binecuvântare preste nouile plante,

ca să aducă multe fructe dulci și gustoase, cum să cuvine unei vie.

Trimes de I. Popovici.

Botez în Aranyág.

Prin mila Domnului s'a ținut un frumos botez la Aranyág unde au fost botezate 69 de persoane prin premergătorul cercului Kurtakér, fr. P. Purdi. Mult popor a fost de față. Cei noubotezați au fost din Világos 5, Galsa 3, Muszka 5, Kerek 6, Pankota 1, Agris 8, Magyarád 30, Kovászi 6, Kuvin 2, Aranyág 3. Dee Domnul multă binecuvântare preste nouile plante și preste tot publicul, ca să ajungă cu toți acolo, unde el este mărit pe veci; și cuvintele mărturisite să nu fie sunate în pustiu. Trimes de M. Vanc.

Botez la Feketetót.

Prin mila Domnului Iisus Christos am avut mare bucuria în ziua de 9 Sept. la Feketetót, unde s'au botezat 22 persoane. Actul s'a îndeplinit prin fr. Țirban. Popor foarte mult a fost la apă, cari au privit acest lucru bun. Cei nou botezați au fost din mai multe locuri. Dee Domnul bogata sa binecuvântare preste nouile plante, să crească spre mărirea lui. La masa Domnului a servit fr. F. Kiss. Trimes de Cr. Groza.

Botez în Bozod și Bonczafalva.

Duminecă în ziua de 16. Sept. n. a fost un botez frumos în Bozod (Bodești), unde fură 17 persoane, cari au fost mai înainte cercate de frații lucrători. Actul botezului s'a îndeplinit de către fr. T. Sida.

Vineri în 21 sept. s'a ținut un botez în Bonczafalva (Bonțești), unde încă fură botezați din loc și prejur persoane, cari încă au fost mai înainte cereați din partea lucrătorilor cercului. Tot fr. Sida a botezat și aici.

Bucuria cerească — pe pământ.

„Zic vouă, că așa va fi bucurie în cer de un păcătos ce se pocăiește...”
(Ev. Luca 15, 7.)

Binecuvântat fie Domnul nostru Iisus Christos, care ne-a cercetat cu mila lui, dându-ne nespusă bucurie în aceste zile viforoase, în cari puțini își află bucuria. Aceasta bucurie cerească, în care și noi am avut parte, nu voim a o trece cu vederea, ci o spunem, că noi cei din Lupeni am avut în ziua de 26. Aug. o mare bucurie, în care zi și-a arătat Domnul mila, iubirea și îndurarea sa nainte multor păcătoși prin ai săi servi, deoarece bătrînul nostru fr. Ștefan Ignea fiind îndemnat de Spiritul Domnului a venit la noi însoțit de frații Bandur P. și Milente M. Ajungând ei la noi au făcut multă cercetare cu prietenii dela noi, cari de mult îl așteptau. Și după o bună cercare a spiritelor și a credinței, a aflat de vrednicii 8 persoane, cari cu bucurie au fost gata a păși în legământul și staulul lui Iisus. Noi, cei din Lupeni am știut despre acest botez câteva zile mai nainte și făcurăm plan, că unde să fie botezul, că la noi să cară apele. Și negăsind loc potrivit, am gândit de bine, a cere scaldătoarea domnească dela direcțiune fiind loc foarte frumos și potrivit în toate. Aici d-nul director de băi nu să îndoi ci fu bucuros a ne-o da pentru botez. Acum plecarăm spre apă cântând și însoții de mai mult popor, și de rînd, dară și absolvați. La apă încă ne așteptau mai multe sute de ascultători dimpreună cu polițiștii orașului, cari în toate să sileau, a face regulă și liniște. Aici după câteva cântări luă fr. Ignea cetirea dela Mat. 28, 16—20, din care putu mai mult popor înțelege cuvintele cele amestecate cu Spirit sfânt. Noi suntem mai nainte mulțămitori Domnului nostru Iisus pentru liniștea, care

o avurăm și pentru toate binefaceriile sale; dară mulțămim și d-lui director, care n'a respins cererea noastră, ci ne-a recunoscut cu cinste.

Domnul binecuvinteze aceste 8 suflete, cari i-au urmat în botez; și pre cei mulți ascultători îi învrednicească Părintele, ce să nu le fie lucrul privit ca mărturie, ci să vină la cunoștința adevărului. Iar pre prietenii cei rămași de botez în plângere îi mângăie Domnul și le înțărească temelia credinței, până și a lor pași vor fi mai siguri pe calea lui.

De aici plecarăm către *Marospartos* în 27 Aug. și ajungând acolo, ne cuprinseră cu iubire, atât frații, cât și prietenii. Aici s'au adunat mai mulți frați și prietenii din prejur și preste puțin s'a început lucrul cu prietenii, de Luni d. a. până Marți avu fratele o aspră cercare și sfătuire. Aici încă ne cinsti Domnul o deosebită bucurie, deoarece după multă cercare de credință să aflară 12 prietenii, cari își mărturisiră păcatele cu rușine și căință adâncă, cunoscându-se păcătoși nevrednici de mila lui Dumnezeu, dară au venit la Arhipăstorul sufletelor mărturisind, că până în sfârșit îl vor iubi și urma.

Aici iarăși veni un popor număros, dară acesta era mai tare la cerbice. Inse sabia cu două tășuri a fost mai aspră. Actul botezului și aici s'a împlinit prin fr. St. Ignea în apa Murășului. Dela apă merserăm la un frate, unde s'a împlinit actul punelor de mâni și împărțășirea la masa Domnului. Aici avurăm loc mai larg în curte. Aici avurăm încă și niște versuri declamate de niște surori din Szászsebes, care au îmbucurat inima poporului.

Binecuvinteze ceresul Părinte aceste suflete, cari s'au predat lui și atragă și mai pre mulți la tronul milei sale prin Fiul său Iisus, ca mai mulți să servească și din acest pustiu, până vom ajunge cu toți în orașul cel de aur. De aici merserăm seara

la Szászsebes, unde ne odihnim și petrecăm și Miercuri aici. Seara ne-am bucurat aici în adunare cu frații din loc. Joi dimineața ne-am despărțit cu dorința, ca Domnul să ne mai dea asemenea bucurii; iar pe cei sădiți în casa sa îi binecuvinteze și le ajute a înflori și a aduce fructe în curțile lui Iehova, Dumnezeuul nostru.

Trimes de T. Bolosin.

Botez în Halmágycsúcs.

Din mila lui Dumnezeu au avut frații din Halmágycsúcs o zi de bucurie în Dumineca de 23. Sept. n. la care fură cufundate 16 persoane la mărturisirea credinței lor în Christos în apa Crișului alb. Actul s'a îndeplinit prin bătrînul cercului fr. Sida Todor. Cei noubotezați au fost din mai multe locuri. Dece bunul Părinte binecuvântarea sa bogată preste tot poporul său.

Botez în Körösbökeny.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut și noi o zi frumoasă de botez în Dumineca de 7 Oct. n. la care s'au botezat la mărturisirea credinței lor 22 persoane în bazinul pentru acest scop făcut în ocolul capelei. Actul botezului fu îndeplinit de către premergătorul comunității fr. Sida T. Cei noubotezați au fost din mai multe locuri. Era vreme cam răcoasă, în care bunul Părinte a dat și pământului însetat binecuvântare bogată udându-l; deee el și nouilor plante binecuvântarea sa cerească.

B.

„Și a lui Dumnezeu pace, care este mai pe sus de ori ce minte, va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Christos Iisus.“ (Epistola către Filipeni cap. 4, v. 7.)

Rugăciune la ușa ocnei.

Frații noștri în Domnul I. Popovici di M. și S. Tuda din R. ca lucrători de ocna la Almasel în serviciul militar de aproape 2 ani au tot vorbit către lucrătorii ocnei despre Domnul Iisus și iertarea păcatelor. Dară oamenii nu cred când le merge bine, nici nu iubese pre Iisus, când sunt bine scutiți și păziți de el.

Martii în 21 Aug. n. veni o mare frică preste toți lucrătorii, pe toate liniile ocnei, pe unde erau băieși la lucru, că 2 băieși au mănânat strifa lor către o ocna plină de apă, și în ziua sus numită au ajuns la apă aceea, care a fost într'o baie de mulți ani părăsită. Pe neașteptate s'a slobozit apa și toți pe unde au putut, au fugit să-și scape viața. Dară comandantul suprem, care-i inginerul suprem de ocne să grăbește cu mare curaj a merge prin apă, ca să ajungă la aceia 2 băieși, inse l-a ajuns o ametală, pentru că a fest o apă puturoasă, fiind de 10 ani strinsă în ocna cea părăsită. Deși d-l inginer e un om foarte curajos a căzut în apă cea repede și fără de a ști de sine fu tras afară de 2 oameni.

Ingenirul fu dus în odaia sa de dormit și cu ochii închiși tot înreba ce-i cu Lazar și cu Marian (cei doi nenorociți). După un cias de vreme să trase apa mare și meraseră după ei. Pre Lazar îl aflară abia viu, iar Marian era mort. Așa fură trași din ocna și d-l inginer și Lazar fură duși în spital și inginerul e bine și sănătos, Lazar e cam slab și nu prea aude.

Marian fu pus pe o scară din 21 dela amiazăzi până în 22 amiazăzi, apoi fură rugați frații susnumiți, să facă rugăciune, adecă la mort să servească. Au venit la olaltă Români toți, puseri o lampă de baiă la capul mortului într'un șopru, unde și lucră fr. P. în lucrătoreea sa. Să cetiră Psalmii 90 și 103, să puseră toți pe

genunchi împreună cu frații și în 23-lea în portul dus la Zám, la cimiterul Pastoral, adevărat preotul, nu veni să caute după ai săi.

Pentru aceea îndemnăm pe toți frații din tot locul, ori în țară, în băi, la câder sau la front, umblați vrednici Domnului vostru, să zică camerazii voștri: Rugați-vă pentru noi. Cât de bine este, când ne știm ruga!

Așa-i fraților, dovediți-vă pe tot locul, că aveți un Domn, în care este mântuire și la care aleargă tot sufletul cuvios.

Intrebări biblice.

1. Cum să înțelegem cele 2 întrebări din Apocalips 20?

2. Ce fel de învierea e învierea cea dintâi?

3. Invia-vor dreptii cu o mie de ani mai înainte de cât cei nelegiuții?

4. Satana când s'a legat, sau când va fi legat?

Responsul să se trimeată la Redacția noastră în Kőrösökény.

Cel ce va deslega aceste patru întrebări până la 1 Nov. capătă o carte de cântări „Cântările Sionului” în cinstele dela mine Pavel Siclovian fr. în Domnul în Kürtös Arad m. și va fi publicat în „Solul Păcei”.

Spre orientare.

În toate cauzele alianței și comunității trebuie scris la:

H. Meyer, Bpest, I., Györi-út 2/c. III. 1.

În cauzele cassei centrale trebuie scris la:

R. Scheffler, Bpest, VII., Hársfa-u. 33. I.

Cel ce nu știe scrie ungurește sau nemțește, ar trebui să trimeată epistolele lor, către frații susnumiți pentru a se traduce din românește la:

V. Berbecár, Kőrösökény.

Biblia, cărți și foi trebuie cerute și plătite la:

Welker József, Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

„PATRU ANOTIMPURI”

Calendarul Poporului Creștin pe anul 1918
să poate deja comanda.
Prețul K 1:20 de exemplar.

Tot așa și calendarul maghiar:

„**NEGÝ ÉVSZAK**”

„**MULT JELEN JÖVŐ**”

și calendarul german:

„**JAHRESZEITEN**”

și calendarul slovac:

„**ŠTYRI ČASTKY ROKA**”

La întâia clipă să pare acest preț cam mare. Dară rog pro iubiți coteri, să compară cu prețurile de înaintea războiului. Înaintea războiului, când încă subscrișul umbla din casă în casă cu evangelia și cu călindare, avea de multe ori ocaziune a face schimbări. De multe ori i-au dat pentru un călindar, câte 5, ba și 7 ouă. Atunci am dat pentru o chilă de slănină 3 călindare, acuma dăm pentru o chilă de slănină 8—10 călindare. În aceea vreme ne dădeau pentru un călindar 3 chile de ciapă, iar acuma capătăm pentru un călindar numai 1 chilă de ciapă.

Așadară vă rog a judeca cum să cade, oare nu-i călindarul mai ieftin acuma, ca înaintea războiului. Așadară și să poate mai ușor lăți.

Aceia iubiți frați, cari au luat oarecândva parte în frumoasa misiune de călindare, acuma sunt pe câmpul luptei și nu pot așa ajuta, cum ar dori, pentru care cei de acasă ar trebui să fie cu îndoită sîrguință în înaintarea acestui lucru frumos a ajuta în onoarea Domnului.

Comandele să se facă la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria